

REBECCA HUNT

Meneer Chartwell

Vertaald uit het Engels door
Mary Bresser

ORLANDO
uitgevers

*Dit boek is met liefde en dankbaarheid opgedragen
aan mijn ouders*

DANKWOORD

Ontzettend bedankt, vrienden en familie, Sarah Lutyens,
Juliet Annan en Susan Kamil.
En speciale dank aan Simon Davison.

Woensdag
22 juli 1964

HOOFDSTUK I

5.30 uur

Winston Leonard Spencer Churchill kneep zijn lippen samen alsof hij een schijfje citroen in zijn mond verborgen hield. Hij was negenentachtig en hij werd vaak vroeg wakker. Achter de kier tussen de gordijnen schemerde de dageraad, energie verzameland om binnen te dringen. Churchill bereidde zich voor op de dag die voor hem lag; zijn geest stak aftastende vingers uit, die zich weldra tot een vuist balden, klaar voor de strijd.

Aan de andere kant van het raam, onder een vacht van mist, lag The Weald of Kent. Churchills rode bakstenen huis, aan de westkant door Crockham Hill en in het oosten door Toys Hill begrensd, lag in een ondiepe heuvelkom, omsloten door een hoefijzer van eeuwenoude bossen die aan de zuidkant uitzicht boden op een langgerekte, groene horizon.

Churchill was klaarwakker, maar hij hield zijn ogen dicht. Hij lag op zijn rug, zijn armen gestrekt naast het blok van zijn lijf, het dek opgetrokken tot aan zijn middel. Aan de andere kant van het huis lag Clementine in haar hemelbed te slapen. Hij dacht aan zijn vrouw en hij wenste dat hij bij haar was.

Maar Churchill was niet alleen; er bevond zich nog iets in zijn slaapkamer. In een donkere hoek stond een zwijgende massa, een kolossaal ding, dat hem met gekwelde waakzaamheid gadesloeg.

Churchill was zich bewust van het ding. Hij hoefde het niet te zien of te horen om te weten dat het er was. Het was meer zo dat hij instinctief aanvoelde wanneer het zich weer aandiende. Hij voelde de ogen van het ding branden; het

smeeke hem wakker te worden. Het probeerde hem af te dwingen in beweging te komen. Na uren van wachten popelde het van verlangen om tevoorschijn te springen en hem wakker te schudden.

Churchill sprak op nauwelijks hoorbare fluisterton – niet dat het iets uitmaakte; hij wist dat het ding het zou horen.

‘Sodemieter op.’

Er volgde een lange stilte, waarin het ding zich opmaakte voor wat komen ging. Churchill voelde dat het vuil grijnsde in zijn duistere hoek. Met onverholen leedvermaak zei het: ‘*Nee.*’

HOOFDSTUK 2

8.30 uur

In een rijtjeshuis in Battersea kwam Esther Hammerhans de trap afstormen met één arm door de mouw van haar vest, de rest om haar benen flapperend, en draaide het gas uit. De ketel staakte zijn gegil en pufte hysterische stoomwolkjes uit. Esther greep de theepot en goot hem vol heet water, waarbij er een gulp over het aanrecht gutste. De thee vergat ze, maar daar kwam ze vijf minuten later pas achter, na een verwoed gevecht met de afwas. ‘Stomme dingen ook!’ voer ze uit tegen de theeblaadjes, terwijl ze ze in de pot gooide en omroerde.

Vervolgens trok ze de rest van haar vest aan. Dat leek een goede actie, een positieve zet. Ze maakte pas op de plaats om tot zichzelf te komen, want ze moest absoluut een beheerste indruk maken. Meneer Chartwell kon elk moment aanbellen en zijn eerste indruk moest een goede zijn. Tevreden bekeek ze de schoongepoetste gele keukenkastdeurtjes en ladefronten en de in een lichtere tint geel gesausde muren, die werden verlicht door een aan het plafond hangende neonbuis. De donkeroranje betegelde vloer was gedweild en op de afgenomen glanzend wit gelakte planken stonden de potjes met specerijen en gedroogde kruiden keurig in het gelid. Op het blauwe formica blad van de keukentafel pronkte een vaas bloemen, en de roestvrijstalen kandelaar stond erbij alsof ze hem elke dag gebruikte. In een potje, het enige waar geen stukjes vanaf waren, lag een berg suikerklontjes. Het was een smakeloos geval, dat een haantje moest voorstellen; het deksel, de hanenkop, had Esther in een lade gestopt.

Esther liep naar de spiegel die bij het raam hing en inspecteerde zichzelf. Ze zag een spichtig, langharig persoon met een lichte onderbeet. Ze was altijd al mager geweest, maar nu had ze echt nog maar weinig om het lijf. De spiegel reflecteerde een glimlach die vermoeidheid uitdrukte; achter haar gelaats-trekken schemerde zwaarmoedigheid. Nog langer staren zou het geheel er niet beter op maken, besloot ze.

Het rommelkamertje dat ze wilde verhuren had weinig te bieden, maar keek wel uit op de tuin. Vanaf het eerste glimpje dageraad stroomde het licht tot in alle hoeken en kieren, wat de extreme properheid van het kamertje volledig tot zijn recht zou doen komen. Het tapijt, grondig gestofzuigd, was helemaal opgeleefd en weer schitterend okerbruin, de kleur van een speelgoedleeuwkje. Boven het bed hing een aardewerk tegel waarop een bergdorpje in Griekenland was geschilderd – witte huisjes omrankt door felgroen en oranje gebladerte, met overal dikke, zwarte lijnen, alsof ze er met een duim op waren gezet. Haar vriendin Beth had haar een eenpersoonsbed geleend, een heel simpel, oud bed, dat er veel minder nederig had uitgezien zodra ze het met schone lakens en dekens had opgemaakt. De gloeilamp was getooid met een gevlochten rieten kapje, vorige week aangeschaft. Het gaf de kamer extra cachet, vond Esther. Een nieuwe kast maakte de transformatie van rommelkamer naar slaapkamer compleet. Zo nodig kon ze incidentele gebruikmaking van haar auto aanbieden.

Helaas – wat een teleurstelling – was er maar één schriftelijke reactie op haar advertentie gekomen. Hij was gisteravond stilletjes in de bus gegooid door ene meneer Chartwell, die de kamer graag in de ochtend zou komen bezichtigen. De letters waren vreemd en onbehouwen en met zoveel kracht in het papier gedrukt dat de komma's erdoorheen waren gegaan. De briefschrijver was duidelijk niet vertrouwd met een pen; het leek wel of hij hem had vastgehouden als een paal die in de

grond moest worden geramd. Esther had het briefje tot een prop verfrommeld, plotseling verdoofd door het vooruitzicht haar huis met iemand te moeten delen. De gedachte aan de inbreuk op haar leven maakte haar lichtelijk zeeziek.

Misschien, dacht Esther, die nu in de voorkamer bij de platenspeler stond, moest ze muziek opzetten om te suggereren dat ze een hippe hospita was, en ook relaxed. Meneer Chartwell was vast een muzikliefhebber, iemand die de hitparade volgde. De Rolling Stones stonden op één met *It's All Over Now*, en Esther had het singletje gekocht. Ze ging aan de slag, vol zelfvertrouwen. Zodra de naald op de plaat stond, schalde het nummer obsceen hard door de kamer en verscheurde Mick Jagers stem haar hersenweefsel. Ze rukte de arm weg van de plaat.

Het muzikidee werd verworpen en de stilte keerde weer, om bijna onmiddellijk te worden verbroken.

De deurbel zoemde. Esther, inmiddels in de keuken, verstijfde en kreeg een trap van haar zenuwen. Er verstreken enkele seconden, waarna er opnieuw werd aangebeld.

‘Goed, daar gaan we dan,’ zei ze tegen de foto van Michael die op de vensterbank stond. Zijn grappige kin een beetje naar links, brede schouders in een blauw denim hemd, bovenste twee knoopjes los. Zijn grote gezicht was op een sereen moment gevangen, zijn grijze ogen rustten op iets buiten het bereik van de camera. Esther bedacht wat hij op dit moment tegen haar zou zeggen en ineens hoorde ze zijn stem, als opgeroepen uit haar bibliotheek aan herinneringen. Hij klonk alsof ze een schelp tegen haar oor hield. Michael maakte een paar opmerkingen, allemaal even praktisch. Zijn woorden klonken bemoedigend, dus bleef ze even staan luisteren. *Ik mis je*, zei Esther tegen Michael. Hij fluisterde iets terug en ze voelde zijn hand tegen haar wang. Toen dwong de bel haar met hernieuwde urgentie tot actie. Michael klikte uit. En Esther ging meneer Chartwell binnenlaten.

Het eerste wat haar opviel was dat meneer Chartwell een kolossale man was. Zijn silhouet, groot en breed als een klerkast, vulde het hele portiek en verduisterde de matglazen ruit. Terwijl ze naar de voordeur liep, werd ze een steeds sterker wordende vreemde geur gewaar die ergens uit de buurt van de deur leek te komen. Het was de lucht van iets ouds en mufs, van iets wat voortdurend vochtig was. Een soort grotlucht.

Esthers instinct zond impulsen van intuïtieve informatie uit; ze zeiden haar dat er een raar en pervers iemand voor de deur stond, iemand zo zonderling dat er geen beeld voor was. Ze zeiden dat ze zich moest verstoppen. Maar waar? In de gang stond niets waarachter ze weg kon duiken, de ruimte was zo goed als kaal. En ze had toch met hem afgesproken? Haar plichtsgetrouwe voeten dreven haar voorwaarts.

Het openen van de deur gaf een hevig traumatiserende schok, slechts te vergelijken met een onverwachte stoot op een claxon. Esther kroop zowat in de muur. Haar ogen werden zo groot als reclameborden en ze bleef roerloos staan.

Meneer Chartwells zwarte lippen spleten open in een hartelijke glimlach. ‘Mevrouw Esther Hammerhans?’ Hij stak een poot uit zo groot als een knol. ‘Hallo, ik kom voor de kamer.’

HOOFDSTUK 3

9.00 uur

Meneer Chartwell liep door de gang naar de keuken, waar hij met gespitste oren bleef wachten. Maar er kwam niemand. Esther, die zijn vacht langs haar arm had voelen strijken toen hij langs haar liep, was verdoofd bij de voordeur blijven staan. Een reactie volgens het boekje, zoals verwacht. Hij luisterde. Het geluid van aarzelende voetstappen. Mooi, ze schoof op in de richting van de keuken, hem achterna. Ze kwam eraan, maar deed er een eeuwigheid over. Terwijl ze voetje voor voetje dichterbij schuifelde zou zich een spanningshoofdpijn bij haar ontwikkelen en... Ja, hij rook hem al.

Vanuit de deuropening keek Esther wezenloos toe hoe meneer Chartwell zich een mok te lang getrokken thee inschonk. Zijn tong daalde erin neer en leebberde kalm en ijverig voort. Hij zette de lege mok terug op tafel en keek uit het raam met de mildheid van een paard dat over zijn staldeur kijkt, zogenaamd om het uitzicht te bewonderen. Het was zijn beleefde manier om Esther de gelegenheid te bieden het een en ander te verwerken. Hij wist dat het niet gemakkelijk was. Vervolgens keerde hij zich naar de hospita met een blik die zei: Ik weet wat je denkt, maar wat zou je ervan vinden als we het gewoon negeren? Zijn blik zei ook: Hallo!

Toen ze zijn kop zag bewegen, deinsde Esther terug, haar handen voor haar gezicht slaand.

‘Leuke tuin,’ zei meneer Chartwell. ‘Staan er ook groenten in?’

Esther keek hem over haar in elkaar gestrengelde vingers

aan. Toen zakten de vingers langzaam omlaag. Doodsbenauwd, met de pit van een verlept slablaadje, zei ze: ‘Het spijt me... Het spijt me, maar u...’

Meneer Chartwell knikte teleurgesteld; het stelde hem teleur dat ze het niet konden negeren, zoals hij had gehoopt.

‘U bent...’

Nog meer teleurgesteld geknik.

‘... een hond...’

Het antwoord van meneer Chartwell klonk niet onvriendelijk: ‘Ja.’

Er viel een lange stilte, waarin niets gebeurde. ‘U bent wel erg groot voor een labrador,’ zei Esther uiteindelijk.

‘Ik ben geen labrador.’ Meneer Chartwell leunde tegen het aanrecht en sloeg zijn armen over elkaar. Hij leek aardig op zijn gemak.

‘Bent u een geest?’ Esther was naar de tafel gelopen en plofte blindelings op een stoel. ‘Een of andere geest?’

‘Het lijkt me vrij duidelijk dat ik een hond ben,’ zei meneer Chartwell. ‘Dat hebben we zonet nog vastgesteld.’

Esther wist niet wat ze moest zeggen. Ze had geen gedachten, dus kon ze niets zeggen. Haar ogen gleden stukje bij beetje van zijn kop naar zijn voeten. Toen ze bij zijn voeten was, vlogen haar ogen terug naar zijn kop om aan een nieuwe afdeling te beginnen.

Meneer Chartwell was zonder enige twijfel een hond, een gespierde mastodont van een hond van zo’n twee meter lang. Als hij op vier poten had gestaan zou hij kleiner zijn geweest, maar hij stond stevig op zijn achterpoten, met naar achteren geknikte knieën. Hij had inderdaad veel weg van een labrador, met zijn brede, tonvormige borstkas en stevige ledematen gebouwd voor ruig en zwaar terrein, alleen was hij wanstaltig groot en ongelooflijk veel lelijker dan een labrador. Hij had niets wat hem sierde. Zijn korte, zwarte vacht

was dicht en waterafstotend, en zijn brede kop werd in tweeën gespleten door een vulgaire bek, waaruit een monstrueuze, grijze tong bungelde. Druppels speeksel dropen op de grond.

Esther liet het langzaam op zich inwerken, gebiologeerd van afgrijzen. Haar angst ebde langzaam weg. Hoe langer ze keek, hoe meer hij wegebde. Hij zette zich om in een ingehouden paniek. Meneer Chartwell liet zich bekijken, ook al voelde hij zich er niet prettig bij. Hij veegde een witte sliert kwijl van een rimpelrubberen lip. Een nette manier om dat te doen was er niet.

Na een poosje durfde Esther weer iets tegen het dier te zeggen. ‘Gaat u me aanvallen?’

‘Dat lijkt me van niet.’ Meneer Chartwell klonk minachtend.

Stilte.

Esther fluisterde: ‘Komt u voor de kamer?’

‘Inderdaad,’ zei meneer Chartwell, blij dat ze eindelijk ter zake kwamen.

Esther klemde zich met witte knokkels aan de zitting van de stoel vast, anders zou ze ervanaf zijn gekukeld en als een staafe sigarettenas op de grond uiteen zijn gevallen. ‘Wilt u mijn kámer huren?’

Meneer Chartwell knikte. ‘Deze buurt past precies in mijn straatje.’

‘Voor hoe lang?’ vroeg Esther, en ze liet er onmiddellijk op volgen: ‘Waarom?’

‘Dat weet ik niet precies. Een paar dagen,’ zei meneer Chartwell, zonder uitleg te geven over het waarom.

‘Ik wil de kamer eigenlijk voor een langere periode verhuuren. Een paar dagen is niet zo gunstig voor me,’ zei Esther naar waarheid.

‘Het kan langer worden – een paar weken, of een week.’

Hij liet zijn blik over haar heen glijden voor hij verderging. ‘We zien wel hoe het loopt,’ zei hij rustig. ‘Hoe dan ook...’ Zijn stem werd luid, overredend. ‘Ik kan u een unieke aanbieding doen die de korte periode gunstig laat uitpakken.’

Weer viel er een stilte. Esther keek hem aan. Dat sloeg nergens op; niets kon het gunstig laten uitpakken.

Meneer Chartwell vervolgde: ‘Voor de duur van mijn verblijf, mevrouw Hammerhans, en als tegemoetkoming voor het ongemak van een korte verhuurperiode, kan ik u een aanzienlijke som geld ineens geven.’

Ze vroeg hoeveel. Ze moest wel. Dat verwachtte hij.

Meneer Chartwell noemde het winnende bedrag. Als een charismatische spelprogrammapresentator deelde hij mee: ‘Duizend pond.’ Was dat te veel? Jammer, te laat.

Over haar gezicht kroop een uitdrukking van ongeloof. Duizend pond was een enorm bedrag, te veel om te bevatten. Esthers jaarsalaris als bibliotheekmedewerkster in Westminster Palace was slechts vijfhonderd pond. Het beest wist hoe verleidelijk zijn aanbod was; het knikte zelfverzekerd en zag met halfgeloken ogen hoe ze zich door de financiële mogelijkheden worstelde.

Maar toen sloeg de twijfel toe. Waar was dat geld dan?

‘Hebt u het bij zich?’ vroeg Esther. Het was bijna onvoorstelbaar. Het was bijna verdacht.

Zijn antwoord kwam snel; hij strekte zijn poot naar haar uit om haar over de streep te trekken: ‘Dúizend pond!’

Esthers blik nagelde hem vast; ze had het liefst gevraagd hoe een hond aan zoveel geld kwam. Ze hield zich echter koest om hun fragiele vrede niet onder druk te zetten. ‘Sorry hoor, maar meent u dat? Ik kan haast niet...’

‘Ik meen het,’ onderbrak hij haar. ‘Duizend pond, ja.’ Hij helde voorover, zijn snorharen op scherp. Nog een paar centimeter naar voren. Esther deed er het zwijgen toe.

Hij begon weer te praten. ‘Enfin, dat is wat ik te bieden heb. Kunnen we dan nu de kamer bekijken?’

Er verscheen een bedenkelijke frons op Esthers voorhoofd terwijl ze hierover nadacht. Wilde hij de kamer zien? Nou, goed dan. Ze kon hem toch niet tegenhouden. Als hij haar wilde grijpen, was ze machteloos. Als ze het tegen hem zou moeten opnemen, zou ze het afleggen als een spons tegen de tanden van een kettingzaag. Ze gebaarde dat hij haar naar boven kon volgen.

Esther gooide de deur van het rommelkamertje open en klapte met haar achterhoofd tegen de muur toen hij langs haar liep, zo overweldigend was de grotlucht die van hem af kwam. Meneer Chartwell sloeg de gehaakte deken en de lakens terug om met een paar stevige porren de matras te testen. Het kon zijn goedkeuring wegdragen. De kastdeur werd diverse keren opengetrokken en dichtgeduwd om het mechaniek te beproeven. Zijn kop verdween in de kast om een inschatting te maken van de bergruimte.

‘Dit is het. Dit is de kamer,’ zei Esther.

Meneer Chartwell gaf zijn ogen goed de kost. Zijn blik bleef rusten op het rozenhouten bureautje tegen een van de muren, op de houten stoel die eronder was geschoven. Op de zitting lag iets plats, vol vouwen, wat ooit een kussentje was geweest. Alle pogingen om het op te schudden waren tevergeefs, maar toch werd het niet weggedaan. Op het bureautje stond een regiment potjes met potloden, pennen en prullaria. In één potje een oude zuurstok, in een ander een plastic koetje en een trommelstok met een gezichtje erop geschilderd. Tussen de potloden stond een takje waar de bast vanaf was gepeld, en in het potje ernaast zaten een kompas en een snijwerkje van ivoor. Donkere kringen op het hout vertelden een verhaal van ooit genoten warme dranken. Het bureautje was een museum. De poten van meneer Chartwell gingen naar een lade en draai-

den aan de greep. De greep zat los en hij begon er verheugd aan te rammelen. Hij beheerste zich.

Op de muur boven het bureautje zat een vierkante lichte plek waar een foto had gehangen. Meneer Chartwell bleef naar de kale plek staren terwijl Esther praatte.

‘Het is een werkkamer geweest. Vandaar het bureau.’

Meneer Chartwell wendde zich af van de verwijderde foto en stond wat aan zijn halskwab te frummelen terwijl hij over alles nadacht. Na een poosje zei hij: ‘En de auto? Zou ik die af en toe kunnen lenen?’

‘Nee,’ loog Esther resoluut. ‘De huurder kan absoluut geen gebruik maken van de auto.’

Hij keek haar aan en wist dat ze loog. Hij liet zijn halskwab naar links en naar rechts flappen. Zijn blik dwaalde over het plafond. ‘En de buren? Hoe zijn die?’

‘Aardig, voor zover ik weet,’ zei Esther. ‘Ik zie ze niet zo vaak.’ Toen schoot haar iets te binnen. ‘Ze hebben wel een kat, ik weet niet of dat een probleem is...’

Meneer Chartwell wierp haar een spottende blik toe. ‘Hebt u een probleem met die kat?’

‘Nee,’ zei Esther. ‘Ik dacht alleen dat...’ Ze besloot maar niet te vertellen wat ze had gedacht.

‘En hebt u nog andere huurders?’ vroeg meneer Chartwell.

‘Nee, u zou de enige zijn,’ zei Esther.

‘Ik zou de enige zijn,’ zei meneer Chartwell hoopvol, aannemend dat dit een uitnodiging was.

Esther zette het snel recht. ‘Ik bedoelde dat ik maar één huurder zoek.’

‘En die huurder, dat ben ik?’

‘Nou...’

Er viel een misselijkmakende stilte.

Toen sprak Esther overdreven diplomatiek: ‘Meneer Chartwell, ik zeg dit niet omdat ik niet in uw aanbod geïnteresseerd

ben, en het is ook niet zo dat ik denk dat u geen nette huurder zou zijn, maar ik geloof niet dat dit iets wordt. Ik zocht eigenlijk iemand die meer... Hoe zeg je dat, die iets meer...'

'Houdt u niet van honden, mevrouw Hammerhans?' vroeg meneer Chartwell.

'Nee,' antwoordde Esther. 'Ik hou wel van honden. Best wel. Alleen heb ik geen ervaring met ze als huurder. Ik ken ze alleen maar' – het was eruit voor ze het wist – 'in de huisdiersfeer.'

'Ik ben geen huisdier,' sprak meneer Chartwell.

'Dat zie ik.'

Meneer Chartwells lege blik deed vermoeden dat hij haar nog steeds niet kon volgen, dus probeerde ze het opnieuw. 'Het gaat me om de verhouding met de huurder, om de aard van die verhouding. Laten we er even van uitgaan dat u de kamer neemt...' De volgende zin kostte haar zichtbaar moeite. 'Stel dat er slachtoffers vallen.'

'Hè? Hoezo, slachtoffers?' vroeg meneer Chartwell.

Ze kreeg het bijna niet uit haar mond. 'Stel dat er iemand verscheurd wordt.'

Meneer Chartwells stem kreeg een onaangename scherpte. 'En waarom denkt u dat er iemand wordt verscheurd?'

'Nou, misschien...'

Meneer Chartwell slaakte een zucht als van een oude man, het spelletje moe. 'De verhouding tussen ons zou hetzelfde zijn als die tussen welke hospita en huurder ook, in zoverre dat ik de kamer huur die u aanbiedt. Onze wederzijdse verplichtingen beperken zich strikt tot deze zakelijke overeenkomst. Buiten dat hebben we niets met elkaars leven te maken.'

'Juist,' zei Esther beschaamd. 'Juist ja, natuurlijk. Ze veranderde van onderwerp. 'Hebt u vaker een kamer gehuurd?'

'Vaak genoeg,' antwoordde meneer Chartwell. 'Dat brengt mijn werk met zich mee.'

‘Werkt u?’ Esther wist niet hoe ze het had. ‘Wat doet u dan?’

Meneer Chartwell sloeg geen acht op haar vraag. ‘Ik moet zo nu en dan in deze buurt kunnen verblijven, want voortdurend heen en weer pendelen vind ik bij de beesten af.’ Hij begon een vriendschappelijke uiteenzetting te geven over de verschikkingen van lange reistijden. Esther kon er nog steeds niet over uit dat hij werkte. Ze vroeg: ‘Werkt u hier?’

‘De ene keer wel, de andere niet. Het ligt er een beetje aan. Ik freelance, ik ben dus veel onderweg om mijn cliënten te bezoeken.’

‘Uw cliënten?’ Esthers nieuwsgierigheid vlamde op.

Meneer Chartwell ging er volkomen aan voorbij. ‘Nou, wat hebt u besloten over de kamer?’

Esther trok een mondje alsof ze lippenbalsem op haar lippen ging smeren. Ze had niets besloten. De ochtendzon was zo fel dat je nu al een zonnebril op kon. De bomen in de tuin vormden een groepje tegen een vakantieblauwe lucht. De vogels kwinkelerden er lustig op los. Het werd een middag om met een gin-tonic buiten te zitten. Esther dacht aan gin; de fles in het keukenkastje zong als een sirene.

Meneer Chartwell zag haar denken. Hij was niet zo’n nadenkend type, hij hield meer van actie. ‘Weet u wat, mevrouw Hammerhans? Denk er maar even over na. Misschien wilt u het met uw man bespreken.’ Een zin als gas, die giftig in de lucht bleef hangen.

Esther kreeg een schok van emotie, maar ze herstelde zich snel. ‘Mijn man is er momenteel niet. De beslissing is aan mij.’

‘Wanneer komt hij terug?’

Nooit, dacht Esther. ‘Straks,’ zei ze

‘Juist,’ zei meneer Chartwell. Ze bespeurde een twinkeling in zijn ogen.

‘Hij komt straks,’ herhaalde Esther, hem gadeslaand om te zien of hij haar geloofde.

Meneer Chartwell keek haar net zo onderzoekend aan als na haar antwoord over de auto; de blik in zijn lelijke ogen was meedogenloos en onbeschaamd. Ze voelde de sterke behoefte om hem te vragen of haar omstandigheden hem bekend waren; hij leek iets te weten. Maar wat kon hij weten? Dus zei ze maar: ‘Ik moet nu naar mijn werk, dus... Het is erg druk. We zitten tegen een belangrijke deadline aan en iedereen is...’ Ze hield erover op, want wat had een hond aan dat soort informatie?

‘Prima,’ zei meneer Chartwell. ‘Ik moet ook aan het werk.’

Wat doe je dan, dacht Esther, verteerd door nieuwsgierigheid.

Meneer Chartwell vroeg: ‘Hebt u plannen voor vanavond?’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik vanavond langs kan komen. Dan kunnen we er nog even over praten.’

‘Ik heb vanavond inderdaad iets,’ zei Esther. Maar dat was niet zo.

Tactloos zei hij: ‘En dat moet ik geloven?’

‘Nee,’ zei Esther afgemeten. ‘Maar misschien kan ik regelen...’

Meneer Chartwell liet haar niet uitpraten. ‘Mooi. Tot vanavond dan.’

‘O. Eh...’ Ze was verslagen, en ze had de moed niet tegen hem in te gaan. ‘Goed dan, maar ik zeg niets toe.’ En een beetje pathetisch: ‘Schat uw kansen niet te hoog in.’

‘Dat doe ik zeker niet,’ zei meneer Chartwell.

Toen ze weer bij de voordeur stonden, viel er een ongemakkelijke stilte. Meneer Chartwell stak een poot uit. Esther nam hem onwillig in haar hand, alsof het een granaat was. Een eigenaardig handdrukritueel volgde.

‘Dus...’ zei ze, net op het moment dat meneer Chartwell ook iets begon te zeggen. Ze belandden in het stramien van de hortende timing, het normale patroon bij flagrant afwezige gespreksstof. ‘Juist,’ zei meneer Chartwell en Esther zei: ‘Goed, dus...’

‘Juist,’ zei hij nog eens.

Meneer Chartwell schudde krachtig zijn kop, waarbij de manen rond zijn nek meeslingerden en de tegen zijn tandvlees kletsende wangflappen een geluid als van een natte dweil produceerden. ‘Tot ziens,’ zei hij, en hij trok de deur achter zich dicht. Esther hoorde de doffe plof waarmee hij weer op vier poten terecht kwam, het tikken van nagels op beton en daarna het zware, vlezige geluid van een bulldozer van een dier dat zich vastberaden in beweging zette.